

РЕШЕНИЕ

№ 3490

гр. София, 30.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 11.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4333** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. АПК, във вр.чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба с вх. № 2015003/06.08.2020г. по описа на Софийски районен съд, уточнена с молби от 16.05.2022 г. и 23.05.2022 г., на Я. Г. Я., [ЕГН], [населено място], [улица], вх.“А“, ап. № 34, чрез представител по пълномощие адв. Р. Р. от САК, срещу Агенция „Пътна инфраструктура“, с която се претендира присъждането на обезщетение за претърпени имуществени вреди, в размер на 4 069,98 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, причинени от незаконосъобразните действия на ответника, изразяващи се в записването (начисляването) по партидата на ищеца въз основа на Акт за установяване на публично държавно вземане № ПТР-12-21-64/11.06.2015 г., издаден от директора на Областно пътно управление – С. към Агенция „Пътна инфраструктура“.

Първоначално производството е образувано пред Софийски районен съд по искова молба на Я. Г. Я. срещу Агенция „Пътна инфраструктура“ за признаване за установено недължимостта на сумата ,в размер на 4069,98 лв., начислена въз основа на акт за установяване на публично държавно вземане № ПТР-12-21-64/11.06.2015 г., издаден от директора на Областно пътно управление – С. към Агенция „Пътна инфраструктура“.

С Определение от 14.10.2020 г., постановено по гр.д.№ 35884/2020 г. Софийският

районен съд – 82 състав, е прекратил производството и е изпратил делото по компетентност на Административен съд София-град. Определението е оставено в сила с Определение № 266712/22.12.2020 г., постановено от СГС VI Търговско отделение по ч.гр.д. № 13556/2020 г.

С определение № 4819/30.06.2021 г., постановено по адм. дело № 617/2021 г., Административен съд – София-град е повдигнал спор за подсъдност по реда на чл. 135, ал. 5 от АПК, като в мотивите си е приел, че исковата молба, с която е предявен отрицателен установителен иск, с правно основание чл.124, ал.1, предл. 3 от ГПК за сумата от 4 069, 98 лв., ведно със законната лихва, следва да се разгледа от Софийския районен съд.

С определение № 16 от 12.05.2022 г. смесен петчленен състав на Върховният касационен съд и Върховният административен съд приема, че компетентен да разгледа исковата молба е Административен съд – София-град. В определението е посочено, че административният съд следва да съобрази и постановеното решение № 19 от 03.01.2020 г., по адм. д. № 8409/2019 г. по описа на Върховния административен съд, първо отделение. С цитираното решение е оставено в сила решение № 222/07.06.2019 г., постановено по адм. д. № 266/2019 г. по описа на Административен съд – Стара Загора, с което е отхвърлена жалбата на Я. с искане за прогласяване на нищожността на Акт за установяване на публично държавна вземане № ПТР-12-21-64 от 11.06.2015 г., издаден от директора на Областно Пътно управление – С. към Агенция „Пътна Инфраструктура“.

С молба от 16.05.2022 г.по настоящото дело, адвокат Р. е направил уточнения, посочвайки, че ищецът иска ответникът Агенция „Пътна Инфраструктура“ да бъде осъден да му плати сумата от 4069,98 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното и изплащане, като обезщетение за имуществени вреди на ищеца, причинени от незаконосъобразните действия на административния орган, изразяващи се в записването (начисляването) по партидата на ищеца на посочената сума, която е била дължима от друго лице – Й. В. Й., развиващ дейност като ЕТ „Медиа Груп – Янко Янков“ от 05.03.2010 г.

С молба от 23.05.2022 г. адвокат Р. е направил повторни уточнения. Твърди, че на 05.03.2010 г. Я. Г. Я., който до онзи момент е имал регистрация като ЕТ „Медиа Груп – Янко Янков“, е прехвърлил предприятието на едноличния търговец на Й. В. Й., за сумата от 70 000 лв. Ищецът твърди, че претендираните вреди са предизвикани от незаконосъобразни действия на административни органи и длъжностни лица при А., при или по повод изпълнение на административна дейност - неправилно публичните задължения по посочения АУПДВ са записани (начислени) по партидата Я. Я., а не на Й. Й., като впоследствие публичните задължения по акта (главница и лихви) са събрани принудително в пълен размер от патримониума на Я. Я., а не на Й. Й.. С това на ищеца е причинена имуществена вреда в размер на 4069,98 лв., тъй като след прехвърлянето на предприятието ЕТ „Медиа Груп-Янко Янков“, ведно с всички активи и пасиви, несъбрани вземания, предоставени лицензии и разрешителни с прехвърляне на правоотношенията по сключените трудови и наемни договори, ищецът не дължи никакви суми на Агенция „Пътна инфраструктура“. Моли съдът да осъди ответника да му заплати обезщетение, в размер на 4 069,98 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сума. Претендира присъждането на разноски по представения списък./л.85/

От ответника е постъпил писмен отговор, с който оспорва исковата претенция изцяло. Според ответника, задълженото лице не е изпълнило задълженията визирани в Разрешение № 2005 от 22.07.2008 г., за специално ползване на пътища, чрез експлоатация на рекламно съоръжение. Задълженията произтичат от неплащане на такси от страна на лицето получило Разрешение № 2005 от 22.07.2008 г., поради което със Заповед № ЛД-11.1224 от 14.08.2013 г. на Началник отдел в Дирекция „РПИБС”, към Агенция „Пътна инфраструктура” полученото Разрешение е отнето. Твърди, че ищецът не е претърпял имуществени вреди, поради което не са налице предпоставките на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Сочи, че липсват данни за настъпили негативни последици в правната сфера на ищеца. Позовава се на ТР № 1/15.03.2017 г. на ВАС. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

Ищецът Я. Г. Я. е регистриран като едноличен търговец ЕТ „Медиа Груп – Янко Янков“ по ф.д. № 621/2004 г. на Старозагорския окръжен съд. С Разрешение за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламно съоръжение № 2095/22.07.2008 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна Агенция „Пътища“, е разрешено на ЕТ „Медиа Груп – Янко Янков“ да експлоатира в обхвата на път А-1, км.53+100 рекламно съоръжение срещу заплащане на съответните такси.

На 05.03.2010 г. ищецът прехвърля на Й. В. Й. предприятието си на едноличен търговец. Съгласно чл. 2 от сключения между страните и представен по настоящото дело договор Предприятието ЕТ „Медиа Груп – Янко Янков” се прехвърля на приобретателя ведно с всички активи и пасиви, несъбрани вземания, предоставени лицензии и разрешителни с прехвърляне на правоотношенията по сключените трудови и наемни договори, с оглед встъпването и като страна по тях. С акта на прехвърлянето Й. е започнал да развива дейност като ЕТ „Медиа Груп – Янко Янков”, под чуждо име, в нарушение на разпоредбата на чл. 60 от Търговския закон. Прехвърлителната сделка е надлежно вписана по партидата на едноличния търговец в Търговския регистър (вписване № 20100312145820 от 12.03.2010 г., което се установява и от представеното по делото актуално състояние на търговеца), като с оглед публичния характер на регистъра, съгласно чл. 7, ал. 1 от Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, от момента на вписването вписаното обстоятелство се смята за известно на третите добросъвестни лица, в т.ч. и на ответника А..

С Акт за установяване на публично държавно вземане № ПТР-12-21-64 от 11.06.2015 г. на директора на О. - С. към А. е установено публично държавно вземане на Агенция „Пътна инфраструктура“ към ЕТ „Медиа Груп – Янко Янков” (под което име към онзи момент вече е развивало дейност физическото лице Й. Й.) в размер на 4 069.98 лв. (главница – 3 405,43 лв. и лихви – 664,35 лв.). В акта се посочва също така, че на основание чл. 18, ал. 2 от Закона за пътищата и чл. 17, ал. 1 от Наредбата за специално ползване на пътищата едноличният търговец дължи таксата считано от 01.01.2011 г., върху която се е натрупала и законна лихва.

С разпореждане за присъединяване от 14.12.2015 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП - П., офис С. 3., е допуснато присъединяване в изпълнителното производство по изпълнително дело № 3237/2009 г. на ТД на НАП- П. на А. - С.

област, като за изпълнително основание е посочен АУПДВ № ПТР-12-21-64 от 11.06.2015 г. на директора на Областно пътно управление - С., към Агенция „Пътна инфраструктура“. С осем броя Разпореждания, издадени от публичен изпълнител при ТД на НАП - П., офис С. 3., в периода 24.02.2020 г. – 18.08.2020 г., е разпоредено разпределение на постъпили суми по изпълнително дело № 3237/2009 г. С Разпореждане от 18.08.2020 г. на публичния изпълнител производството по принудително събиране на публични вземания по посоченото по-горе изпълнително дело е прекратено на основание чл.225, ал.1, т.1 ДОПК тъй като публичното задължение е изцяло погасено. Видно от писмо, изх. № С220024-178-0012747/30.05.2022 г. на ТД на НАП-П., офис С. 3. задължението е погасено изцяло в резултат на наложените запори върху трудовото /приравненото/ възнаграждение, изплащано на Я. Я., заповор върху банковите сметки на Я. Я., както и от доброволно внесени от физическото лице суми.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Предявеният иск е процесуално допустим като предявен от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни действия на административен орган, срещу надлежен ответник – Агенция „Пътна инфраструктура“.

Разгледан по същество искът е неоснователен.

Съгласно чл.1, ал. 1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. Основателността на иска предполага предварителното установяване на точно определени от законодателя кумулативно дадени предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички вреди - както имуществени, така и неимуществени, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Цитираната правна норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконния административен акт, действие или бездействие, като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата.

При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Доказателствената тежест за установяване наличието на всички предпоставки за реализиране на отговорността се носи от ищеца, търсещ присъждане на обезщетение, съобразно общото правило на чл. 154, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК за разпределение на доказателствената тежест. И накрая, следва да се посочи, че за да бъде уважен искът за вреди, следва доказването на фактите от хипотезата на правната норма да е пълно, съобразно общото правило на чл. 154, ал. 1 от ГПК, приложим в настоящото производство във връзка с препращащата норма на чл. 144 от АПК.

С молбите си от 16.05.2022 г. и 23.05.2022 г. ищецът конкретизира исковата си претенция като искане съдът „да осъди ответника да му заплати сумата 4 069,98 лв.

като обезщетение за имуществени вреди, причинени от незаконосъобразни действия на административния орган, изразяващи се в записването (начисляването) по партидата на ищеца на сумата от 4 069,98 лв. , която била дължима от друго лице – Й. В. Й.“. Така дефинирана исковата претенция е за вреди, вследствие неправомерни действия на административен орган. Следователно искът попада в хипотезата на чл. 204, ал. 4 от АПК, като дали са налице действия и дали те са незаконосъобразни, се установява от съда в мотивите на решението, без да е необходим специален диспозитив за това.

Не всяко действие на длъжностно лице обосновава отговорност по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Легално определение на термина "действие", респ. "бездействие" липсва. Под "действие", съответно "бездействие", следва да се разбира всяко такова, извършено, или неизвършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а негова физическа изява, но не произволна, а в изпълнение, или съответно неизпълнение, на определена нормативна разпоредба.

От доказателствата по делото се установява, че въз основа на Искане, вх.№ 935/26.06.2008 г. изпълнителният директор на Фонд „Републиканска пътна инфраструктура“ издава Разрешение № 2005 от 22.07.2008 г., с което се разрешава на ЕТ „Медиа Груп-Янко Янков“ да експлоатира рекламно съоръжение в обхвата на път А1, км.53+100 ляво с площ от 12 кв.м. В т.6 от Разрешение изрично е отбелязано, че при неплащане на дължимите такси за предходната година Разрешението се отнема. Поради неплащане на дължимите такси със Заповед № РД-11-1224 от 14.08.2013 г. Разрешението е отнето.

Съгласно чл.18, ал.2 от Закона за пътищата физическите и юридическите лица заплащат такси за специалното ползване на пътищата. Тези такси са определени с ПМС № 219/2008 г. Съгласно чл.162, ал.2, т.3 от ДОПК държавните такси представляват публични държавни вземания. Редът за установяването на тези публични държавни вземания е определен в чл.166, ал.2 ДОПК – с акт за установяване на публично вземане. В изпълнение именно на тази разпоредба директорът на О.-С. на 11.06.2015 г. издава Акт за установяване на публично държавно вземане № ПТР-12-21-64. С този акт е установено публично държавно вземане на Агенция „Пътна инфраструктура“ към ЕТ „Медиа Груп – Янко Янков“ за сумата 4 069,98 лв. (главница - 3 405,43 лв. и лихви – 664,55 лв.).

Няма данни актът да е обжалван по предвидения в закона ред и да е отменен.

Доводът на ищеца, че това именно начисляване на дължимите такси представлява незаконосъобразно действие на административния орган, е неоснователен.

Действително на 05.03.2010 г. ищецът прехвърля на Й. В. Й. предприятието си на едноличен търговец. В т.5 от Разрешението обаче изрично е записано, че при промяна на заинтересованото лице следва писмено да се уведоми О.-С. за преиздаване на ново разрешение. Това задължение ищецът не е изпълнил, поради което законосъобразно дължимите такси са начислени именно на ЕТ „Медиа Груп-Янко Янков“. Публичността на вписванията в Търговския регистър не дерогира задължението на ищеца по т. 5 от даденото му Разрешение. Административният орган няма законово задължение да следи вписванията в Търговския регистър след като в издаденото от него Разрешение изрично е записано задължението за уведомяване при наличието на нов собственик.

С издаването на АУПДВ е приключило административното производство и при влизането му законна сила той подлежи на изпълнение. След разпореждането от

14.12.2015 г за присъединяване на А. - С. област в производството по изп.д.№ 3237/2009 г. по описа на ТД на НАП-П. публичният изпълнител е пристъпил към принудително събиране на дължимата сума. Неоснователен е доводът на ищеца, че тази сума неправилно е събрана от него, а не от новия собственик на едноличния търговец. Чл.165 ДОПК определя, че събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган. В изпълнение на тази законова норма публичният изпълнител е насочил принудителното изпълнение именно към ищеца, който е посочен като задължено лице в АУПДВ - собственик на ЕТ „Медиа Груп-Янко Янков“.

В хода на изпълнителното производство ищецът е разполагал с възможност да обжалва разпорежданията на публичния изпълнител, за което счита, че засяга негови законни права и интереси, по реда на чл.266 и сл. ДОПК, но няма данни това да е сторено. Следователно действията на публичния изпълнител не са незаконосъобразни, а тъкмо обратното - те са в стриктно изпълнение на закона.

Предвид изложеното съдът намира, че не е налице първата предпоставка от сложния фактически състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а именно незаконосъобразни действия на административен орган. С оглед на това искът се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Тъй като претенцията за присъждане на имуществени вреди е отхвърлена изцяло, неоснователна се явява и акцесорната претенция за присъждане на лихви върху претендираната главница 4 069,98 лв, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 06.18.2020г., до окончателното изплащане на задължението.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

Предвид изхода на делото и по аргумент от противното на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ искането на ищеца за присъждане на разноски е неоснователно, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение определено по реда на чл.37 от Закона за правната помощ в размер на 100 лв.

Така мотивиран ,Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ иска на Я. Г. Я., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], вх.“А“, ап. № 34, срещу Агенция „Пътна инфраструктура“, за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от незаконосъобразните действия на ответника А“ПИ“, изразяващи се в записването (начисляването) по партидата на ищеца Я. въз основа на Акт за установяване на публично държавно вземане № ПТР-12-21-64/11.06.2015 г., издаден от директора на Областно пътно управление – С. към Агенция „Пътна инфраструктура“, в размер на 4 069,98 лева, ведно със законната

лихва върху сумата считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Я. Г. Я., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], вх.“А“, ап. № 34, да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: